

Søndag d. 14. september 2014, Rønne
 Prædiken af Søren P. Grarup
 Epistellæsning: 1. Timoteusbrev kap. 1 v.12-17
Evangelielæsning: Mattæusevangeliet kap. 10 v. 35-52

Er det tilladt at have ambitioner i Guds rige?

Mange af os, der sidder her har fået en pæn kristen opdragelse, hvor vi lærte, at man ikke skal mase sig frem. Og man skal ikke tale for højt om, hvad man selv synes, man er god til. Vi lærte ydmyghed - eller var det mon blot beskedenhed? En eller anden form for lav profil var det i hvert fald.

Det har givet nogle af os problemer senere - ikke mindst på arbejdsmarkedet, hvor man i dag ikke søger et job, men skal sælge sig selv. Og så skal man forhandle løn - og måske endda såkaldt fedterøvstillaæg. Og dér skal man overbevise sin chef om alle de helt særlige kvalifikationer, man har, og hvor meget ekstra det må koste at have en så værdifuld medarbejder i sit team. Det er ikke så let.

Jeg ved ikke helt, om den opdragelse, vi fik, var specielt kristen - eller den var sådan lidt gennemsnitlig borgerlig middelklasse-moral. Men i hvert fald har jeg lidt svært ved at identificere mig med Zebedæussønnerne - Jakob og Johannes.

Markus fortæller, at det er dem selv, der kommer til Jesus - Mattæus mener, at de fik deres mor til at spørge Jesus, om de måtte få de to fornemste pladser i Guds rige. Jeg havde aldrig turdet spørge - og jeg havde heller aldrig fået min mor til det - - den slags skulle man sandelig man sandelig ikke spørge om.

Så falder jeg meget bedre i hak med de ti andre. Så snart de får færtten af, hvad samtalen handler om, så finder de Jantes store lovsamling frem - "Du skal ikke tro, du er noget!"

Det giver Jesus anledning til på ganske kærlig vis at give de ti faktisk den samme lektion, som han lige har givet Jakob og Johannes. En lektion om stor og lille - om stærk og svag - om først og sidst - om op og ned - en lektion ikke om beskedenhed, men om ydmyghed.

Læg mærke til hvad Jesus svarer Jakob og Johannes. Han siger ikke: "Hvad bilder I jer ind at stille med sådanne ambitioner?"

Lad os prøve at pudse brillerne og læse Jesu svar en gang til: »I ved ikke, hvad I beder om. Kan I drikke det bæger, jeg drikker, eller døbes med den dåb, jeg døbes med?«

Og de svarer ganske frimodigt: "Ja, vi kan!"

"Det skal I også komme til, men de fornemste pladser loves ikke bort på forhånd."

Jesus bebrejder dem ikke, at de har høje ambitioner, men han viser dem, at de bruger en forkert målestok for højt og lavt. De tænker mennesketanker om sig selv, og ikke Guds tanker om dem. Men hvad er højest - Guds tanker eller menneskers tanker?

Det bæger og den dåb, Jesus taler om, er hans egen lidelse og død på korset, som han var på vej imod.

Den højeste ambition i Guds rige er at bære det tjenersind, vi dér ser hos Jesus - at ligne ham.

De to Zebedæussønner *kom* til at tømme Jesu bæger og døbes med hans dåb - på hver sin ganske forskellige måde:

Jakob blev en af de første kristne martyrer.

Johannes overlevede alle de andre apostle, så han efter et langt livs tjeneste - mæt af dage, gammel og svag måtte bæres ind i menighedens forsamling i Efesus, når han skulle prædike - og hans sidste mange prædikener siges at have lydt således – kort og godt: ”Børnlille, elsk hinanden. Amen.”
(Dejlig prædiken!)

En tredje, der fik lært lektien, var Paulus.

Han kalder sig selv for den største af alle syndere, fordi han har forfulgt Guds kirke. Var korset ikke nok til at standse denne Kristus-galskab, så kunne han vel tromle den ned med en asfalttromle. Men på vejen til Damaskus, brød den bløde spire hans asfalt og standsede ham. Den opstandne Jesus standsede ham. Og han oplevede at Guds barmhjertighed og nåde blev øst ud over ham ud over alle grænser, som han siger. Og derfor må han kaste sig ud i en hæsblæsende og livsfarlig aposteltjeneste for korsets og kærlighedens evangelium.

Læs hans breve. Han var alt andet end beskeden - men han havde lært ydmyghed, for han ved, at hvad han er, og hvad han lider for sin tro, og hvad han vinder, det er alt sammen alene af Guds nåde. Han havde en eneste ambition: At følge den Jesus ganske tæt, som standsede ham på Damaskusvejen - og viste ham vejen væk fra den selvgjorte storhed, til storheden ved at være Guds elskede barn af nåde.

Jo man må gerne have ambitioner i Guds rige.

Den højeste ambition er at følge Guds Søn ganske tæt - ham der kom ikke for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange - at følge ham så tæt, at hans ydmyghed, hans tjenersindelag smitter af ved hans Ånd.

Efter lektionen i ydmyghed, følger disciplene med videre frem ad vejen mod Jerusalem.

De kommer gennem Jeriko - og her får vi beretningen om den blinde, der råber efter Jesus.

Jeg har taget den beretning med i dag, fordi den for mig er kommet til at handle om at være tæt på Jesus.

Jeg skal dele et personligt vidnesbyrd med jer:

I slutningen af en studieorlov for nogle år siden var jeg på en uges retræte på Nya Slottet i Bjärka Säby ved Linköping. Det var en personlig retræte (i modsætning til retræter, hvor alle der deltager arbejder med et bestemt emne). Vi var ca. 20 mennesker på retræten, som foregik helt i stilhed. Vi sagde kun noget, når vi var til tidebønner i kirken, og når vi hver især havde vores daglige samtale på en lille time med vor personlige vejleder. Resten af tiden var til personlig meditation, bøn og læsning.

Det var en fantastisk uge.

Den første aften fik vi et skriftafsnit at meditere over til næste dag.

Det var netop denne beretning om den blinde Bartimæus ved Jeriko.

På værelserne lå en vejledning i Bibel-meditation :

Bliv stille og bed om Helligåndens vejledning.

Læs teksten langsomt et par gange.

Gå ind i teksten - forestil dig at du var med ...

O.s.v. - det er en rigtig god måde at fordybe sig i en bibeltekst på.

Jeg gjorde ganske som vejledningen sagde. Men de første par gange, jeg gav mig til at meditere over denne tekst, stødte jeg bare ind i velkendthedens mur. Jeg kendte jo teksten, og efter 25-30 år som præst ved man jo nok, hvad denne tekst skal sige.

Tredje gang jeg satte mig til teksten, skete der noget uventet. Pludselig befandt jeg mig ligesom inde i hele sceneriet. Jeg var stadig mig selv – baptistpræst anno 200?. Men jeg stod dér på vejen ud af Jeriko i folkemængden, der fulgte efter Jesus.

Jo, jeg mente nok, at jeg hørte til dem, der fulgte efter Jesus.

Om jeg var med til at tisse på denne irriterende stodder i vejkanten, det ved jeg ikke. Jeg vil helst tro om mig selv, at jeg ikke gjorde det - men jeg ved det ikke.

Jeg var der og så med mine seende øjne alt hver der foregik - Den blinde, der blev ført hen til Jesus. Og den blinde, der fik lov at se Jesus i øjnene.

I det øjeblik så jeg, hvor jeg selv befandt mig - ca 30-40 meter bagude i hoben bag Jesus.

Ham så jeg kun bagfra, på 30-40 meters afstand - jeg, der havde prædiken om denne Jesus i mere end et kvart århundrede, så ham kun bagfra på afstand. Men den blinde fik lov at stå ansigt til ansigt med Jesus, og den blinde fik lov at se ham i øjnene.

“Og han fulgte ham på vejen” står der - vejen mod korset i Jerusalem.

Det blev min ambition den uge at komme frem og se Jesus i øjnene.

To ting lærte jeg den uge:

Jeg lærte, at det sker ikke ved at bede om den fornemste plads ved Jesu højre eller venstre hånd i Guds herlighed.

Det sker ved at bede, som den blinde Bartimæus bad: “Jesus, Forbarm dig over mig.”

Og jeg lærte - det er en helt anden historie, som jeg kun skal opsummere her: Den vi ser i øjnene, kommer vi til at ligne. Se fristeren i øjnene, og livet går til i fristelser. Se Jesus i øjnene, og han smitter af på dig, så du mere og mere ligner ham.

Jeg fik lov at komme frem og se ham i øjnene - det er den største lykke, jeg kan forestille mig.

Men Jesus står ikke stille ret længe ad gangen. Han er på vej. Og én gang fremme er ikke det samme som altid fremme. Han er på vej - til opstandelsens morgen - ja, det er sandelig ikke den krybende beskedenheds vej - men den vej er ydmyghedens vej, som førte ham selv til korset - tjenerens vej til opstandelsen.

Jesus er stadig på vej.

Hvad er din ambition? Hvilket mål sætter du for dit liv?

De fornemmeste pladser i Guds herlighed - eller er det succes og hæder og skulderklap fra mennesker omkring dig?

Eller er din ambition at komme til at ligne Jesus stadig mere – at vandre så tæt med ham ad den vej, han viser dig, at hans ydmyge tjener-sindelig smitter af på dit sind?

Jesus er stadig på vej. Men en gang imellem står han stille. For han har aldrig mere travlt, end at han har tid til at standse for at reagere på sine disciples fejlnavigation og lære dem om ydmyghedens vej i ubeskeden tjeneste – eller for at lytte til en tiggers bøn: Jesus, forbarm dig over mig!

Nu vil jeg tie stille og overlade slutningen af denne prædiken til jer hver især og Helligånden, mens vi sidder nogle øjeblikke i stilhed.